

příhlášky právě z důvodů opožděného podání výnosem žal. úřadu ze 7. dubna 1922 zamítnuta. Výpomoc však při škodách válečných může býti poskytnuta jen osobám, které podaly řádně přihlášku válečné škody ve smyslu cit. nař. Proti rozhodnutí tomuto směřuje stížnost, o níž nss uvážil:

Ačkoliv osobám válečné škody utrpěvším nepřísluší, — jak nss ve svém usnesení Boh. LXXX vyslovil — nárok před nss stíhatelný na poskytnutí nezbytně nutné podpory podle nař. č. 556/1920, přece nelze straně odepřít procesní nárok, aby o žádosti za poskytnutí zálohy válečných škod rozhodoval úřad k tomu příslušný.

Nss musil proto v první řadě z moci úřední zkoumati, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem k tomu kompetentním.

Podkladem nař. rozhodnutí byla žádost st-lova z 20. prosince 1921 o zálohu náhrady válečných škod ve smyslu § 3 nař. č. 556/1920.

Podle cit. § mají sice žádosti o výpomoc býti podány u toho politického úřadu I. stolice, u kterého byla podána přihláška válečné škody. Jde-li však o škody, k jejichž zjištění podle § 8 nař. č. 366/20 jsou příslušny komise na území republiky čsl., předloží úřad, u kterého žádost za výpomoc byla podána, žádost tuto s eventuelním návrhem komisi zmíněné v § 2 tohoto nař. Tato komise rozhodne o žádosti s konečnou platností (§ 3, odst. 2 nař. 556/1920).

Z toho plyne, že o žádostech za poskytnutí zálohy (výpomoci) válečných škod rozhoduje smíšená komise v § 2 nař. č. 556/1920 blíže určená, a sice jak po stránce formální tak i ve věci. Nebyl tedy žal. úřad příslušným, aby o žádosti st-lově za poskytnutí zálohy válečné škody rozhodoval a zamítl-li přihlášku tuto, rozhodl o ní a porušil proto zákon.

Č. 4197.

Živnostenské právo: O předpokladech pro odnětí koncese hostinské pro neprovozování podle § 57, odst. 2. živn. ř.

(Nález ze dne 4. prosince 1924 č. 21.551).

Věc: Jana K. v T. proti ministerstvu obchodu stran odnětí koncese hostinské.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Osp v L. odňala výměrem z 23. března 1922 podle § 57, odst. 2 živn. ř. st-lce hostinskou a výčepnickou koncesi v T., propůjčenou jí výměrem z 21. srpna 1901, poněvadž provozování této koncese bylo déle než po dobu 6 měsíční přerušeno, a prohlásila tuto koncesi za zaniklou. Tento výměr byl pořadem instancí nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 57, odst. 2 živn. ř. může býti koncese hostinská a výčepnická odňata, když její provozování po dobu šesti měsíců se přeruší. Jak ze spisů správních je patrné a jak ani stížnost sama nepopírá nebyla živnost st-lčina od roku 1917 až do jejího odnětí, tedy déle než po dobu 6 měsíců fakticky provozována. Stížnost namítá, že nebylo st-lce po hroženo odnětím koncese a nebyla jí dána příležitost, aby její provozování opět počala. Tuto námitku nemohl nss uznati důvodnou, poněvadž zákon opatření dle § 57, odst. 2 živn. ř. neváže na podmínku, že strana

před jeho vydáním byla vyzvána k faktickému vykonávání živnosti a že jí bylo pro případ neuposlechnutí pohroženo odnětím.

Stížnost namítá dále, že st-lce byly daně ze živnosti připadající stále předpisovány a jí po celou dobu války placeny. Také tato námitka je bezdůvodná, neboť z okolnosti, že na základě zák. o d. os. se daň předpisuje též ze živností odpočívajících, t. j. fakticky nevykonávaných, nelze ničeho dovozovati pro obor práva živn., když živn. řád právě k nevykonávání živnosti určité následky připíná.

Míni-li však stížnost touto námitkou dovozovati, že st-lka neměla v úmyslu přerušiti provozování koncese, dlužno podtknouti, že v tomto úmyslu samotném nelze spatřovati překážky pro použití § 57, odst. 2. živn. řádu, nebyly-li učiněny žádné kroky k skutečnému provozování živnosti.

Stížnost namítá dále, že st-lka byla donucena přerušiti provozování živnosti v době válečné z nedostatku potravin a nápojů, protože se její provozování nevyplácelo, jakož i proto, že byla po úmrtí svého manžela a odchodu svého syna do vojenské služby samotna. Leč i kdyby bylo lze dáti stížnosti v tom směru za pravdu, mohly by tyto okolnosti míti význam jen v době války nebo snad i v první době poválečné.

Stížnost ani netvrdí, že by v pozdější době, zejména v době od konce války až do odnětí koncese bylo provozování koncese st-lce zne-možněno okolnostmi jejímu vlivu se vymykajícími, takže nebylo by zde aspoň 6měsíčního dobrovolného přerušeni v provozování koncese, a že by snad z tohoto důvodu bylo použití § 57, odst. 2, živn. ř. neoprávněno; nemohl proto uznati nss ani tuto námitku důvodnou.

Pokud stížnost konečně uplatňuje, že dům st-iky je svou polohou pro provozování koncese zvlášť způsobilým a že odnětí koncese utrpí st-lka značnou materiální újmu, má patrně na mysli, že tyto okolnosti měly býti pro úřad důvodem, aby upustil od odnětí koncese bez ohledu na to, že byly dány zákonné předpoklady pro toto opatření. Jsou-li však dány podmínky § 57, odst. 2 živn. ř., nemohou uvedené okolnosti pro posouzení zákonitosti opatření úřadu přicházeti vůbec v úvahu, a nemohl se proto nss těmito námitkami stížnosti zabývat.

Č. 4198.

Vojenské věci: I. O úpravě disc. řízení vojenského a o povaze aktu, kterým rotmistr z povlání se vylučuje ze sboru rotmistrů — věta jako při Boh. 4012 adm. — II. Rotmistr vyloučený ze sboru rotmistrů z povolání nemá nároku na vrácení zapravených pensijních příspěvků.

(Nález ze dne 5. prosince 1924 č. 15.280).

Prejudikatura: Boh. 4012 adm.

Věc: Alfred K. v M. proti ministerstvu národní obrany stran výplaty požitků, doplatků cestovních výloh, jakož i vrácení příspěvků na výslužné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byl roku 1922 pod č. 89/V. osob. věstníku mno převzat do svazku čsl. armády jako gážista mimo hodnostní třídu.

Výnosem mno ze 4. prosince 1922, doručeným dne 13. prosince 1922, byl jako účetní rotmistr ženijního pluku č. 5 podle § 14 služební knihy